

Harzen 2008 på MTB

Af Niels H. Nielsen

I oktober, nærmere bestemt uge 42, drog en gruppe MTB ryttere afsted fra Oksbøl Cykel Team (OCT) for at prøve kræfter på MTB med bjergene i Harzen, nærmere bestemt med udgangspunkt i byen Braunlage.

Gruppen bestod af Thomas Sillesen, Karl Verner Nielsen, Børge Frederichsen, Mogens Kobbegaard, Brian Sibbersen, Freddy Koller, Jonas Koller og Niels H. Nielsen. Herudover havde både Brian taget sine 2 drenge og konen med ligesom Mogens havde taget sine 3 børn og konen med.

Cyklerne gøres klar den første morgen til dagens strabadser. I baggrunden anes garagen som var stillet os til rådighed på hotellet til vore cykler.

Vi startede fra Oksbøl fredag lige efter middag og vi nåede Braunlage først på aftenen.

Cyklerne blev taget ud af/ ned fra bilerne, hjul blev monteret og herefter blev cyklerne sat i garage.

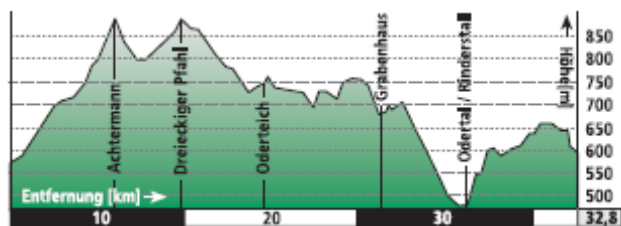
Værelserne blev uddelt, og de levede op til alles tilfredshed.

Der blev serveret aftensmad på hotellet og herefter indtaget et par fadbamser, et par gode historier røg over bordet og lattermusklerne blev – som sædvane er – rørt. Næste dags etape blev debatteret og vi blev enige om at starte moderat ud med Braunlage B2 turen.

Dag 1, d. 11/10-2008 – Braunlage B2 turen

De fuldtotrukne streger er asfaltvej.
De stiplede streger er grusvej i skoven.
De prikkede streger er singletrack.

32,8 km tur. 716 højdemeter.

Ruterne i Braunlage har udspring ved Wurmberg Seilbahn. Vi kørte lidt rundt i starten for lige at blive dus med opmærkningen og kørte også nogle hundrede meter op ad Wurmberg inden vi fandt ud af vi var på forkert sti.

Den første bjergtop var Achtermanns höhe. Da vi nåede toppen gik minderne, p.g.a. navneligheden, til en af vore ryttere Per Atterman.

De sidste 2,5 km var frit race mod toppen.

Egentlig er de sidste 400 m mod toppen ikke en del af ruten, men vi skulle da lige op og snuse til pladsen om end vi ikke gik de sidste meter op ad den stenede sti.

Herefter ned i en dal og op mod Dreieckiger Pfahl som senere viste sig at blive et knudepunkt for en del af ruterne. Ned til Odermoor og her skal man være skarp, for venstresvinget på singletrack stykket er ikke skiltet!

Vi kørte for langt og spurgte om vej hos en gruppe tyske MTB ryttere.

Efter svinget, hvor der står en stor info tavle, over svære rødder og sten som virkelig får banket kroppen igennem. Over endnu en Bundesstrasse langs Rehberger Graben, hvor man kører på en hylde med et dybt frit fald ned i skoven på sin venstre side. Brian Sibbersen er højdeskræk og nød bestemt ikke turen. Det siges at han jævnligt havde kontakt med klippen på sin højre side og styret efter denne tur var 1 cm kortere i højre side!

På en nedkørsel sprang Freddy kæden. Heldigvis havde Thomas en kædesamler i tasken, så vi kom hurtigt videre.

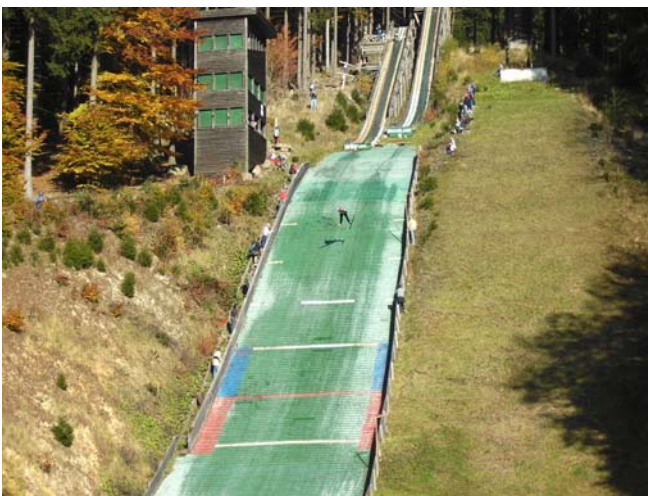
På den sidste opkørsel fra Rinderstal måtte Freddy slippe fronten overfor Mogens og Thomas. Deres "fjervægt" kom til sin ret i disse lange seje bakker.

Lige inden den sidste Bundesstrasse krydses, overser vi igen et stykke singletrack, som går lige op i himlen og som dog ej heller er skiltet. Vi kører for langt og kommer en anden vej ind i Braunlage end tilsigtet.

Hjemme igen efter 3,5 timers cykling. Turens længde blev godt og vel 40 km.

Skihopp på "Brockenwegsschanzen" lige udenfor Braunlage.

En hopper på vej ud over 58 m bakken. Den "lille" bakke til venstre er en 40 m bakke.

Eftermiddagen blev brugt på at se skihop på en bakke med kunststofbelægning.

Vi fik en frisk gåtur op i skoven på et par km og betalte gladelig entreen på 3€ per voksen. Børn havde gratis adgang. Om Karl Verner fik pensionist rabat eller blev betragtet som barn vides ikke, men han slap for at betale entré!

Man kunne købe øl, vand, kaffe, kage og gode grillede pølser. Er der noget tyskerne er gode til, så er det pølser.

Så kom eftermiddagens højdepunkt! En nydelig kvinde iført et par stramme cowboybukser stod på pladsen med en klapvogn hvori hendes barn var. Børge kom og sagde til mig hun var iført verdens mindste tangatrusser hvor en bremsestreg ikke var muligt. Jeg kiggede på hende og undrede mig over hvordan han havde fået denne information.

Lidt senere fandt jeg ud af hvorfor.

Børge kom igen over og sagde "se nu bukker hun sig ned igen". Jeg kiggede derover. Forestil jer en nydelig kvinde i stramme bukser gå ned i knæ og bøje sig ind over en lille klapvogn. Herved røg bukserne så langt ned man kunne se en tatovering på hver balle og en ultratynd stofspalte af en trusse.

Børge og jeg kiggede på hinanden og småfniste lige indtil vi opdagede hendes mand så os og lagde mærke til hvad vi morede os over. Da vi så han selv smilte over hændelsen lettede den "spændte" situation hurtigt!

Ja der var næsten gået "Klovn" (Frank Hvam og Casper Christensen) over det.

Børge og Karl Verner med en Hexenbier. Som det fremgår af Børges øjne har han fået mere end en!

Indtagelse af aftensmad var henlagt til en "Grosses Brotzeit menu" hos Puppes. Naturligvis serveret med en Hexenbier. Et værtshus ca. 300 m fra vort hotel. Vi prøvede det sidste år og et besøg i Braunlage betyder også man skal besøge Puppes. Servitricerne var gengangere, dvs. "Kurze ärmen" og Preben Balslevs servitrice som han i 2007 frisk spurgte "om hun ville lave mad til ham resten af livet" var der, men det var en lille skuffelse, at se dem iklædt blot en T-shirt. Sidste år var de klædt så de fremtrådte som barmfagre tyske øl-servitricer.

Jeg overbragte Steffens hilsen til servitricen, og hun spurgte om det var ham danskeren med den "lille måne". Uden at være sikker på hvad hun mente, svarede jeg forsigtigt ja.

Fru og Hr. Sibbersen hos Puppes.

Freddy og Mogens hos Puppes.

Thomas hos Puppes.

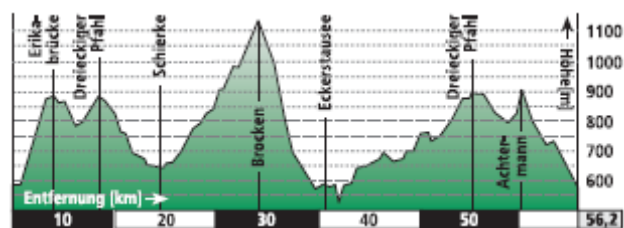

Børnene havde deres eget bord hos Puppes. Fra venstre ses Jonas, Johanne, Astrid, Simon, Kobbelgaard junior og Mads.

Dag 2, d. 12/10-2008 – Braunlage B4 turen

De fuldtoptrukne streger er asfaltvej.
De stiplede streger er grusvej i skoven.
De prikkede streger er singletrack.

56,2 km tur. 1332 højdemeter.

Dagens etape var turens MTB kongee tape "Gipfelstürmer - Tour Brocken", kategoriseret som "Schwer".

Vi startede kl. 9. I starten var vejret diset. Vi kørte de 700 m hen til Wurmberg Seilbahn hvor ruterne starter. Efter 500 m op i skoven møder vi et skilt "Vollsperrung wegen Forstarbeiten". Vi studerer kortet og finder en anden skovvej mod Wurmberg toppen. 10-12% stigning fra starten over et par km, det gør av og jeg endte hurtigt selv som bagerste mand.

Herefter på asfaltstykke mod toppen og på denne opkørsel får jeg gårsdagens ømhed "kørt ud af benene".

På toppen af Wurmberg finder vi den oprindelige rute igen og på nedkørslen er det singletrack over et par km henover en masse rødder og store sten som virkelig sætter teknikken på prøve. Herefter en lille opkørsel til Dreieckiger Pfahl og herfra ned på delvis singletrack og gennem flot skov til Schierke. Her er Freddy så uheldig, at hans pedal går i stykker og i Schierke vælger han og Jonas at køre hjem til reparation.

Så startede opkørslen til Brocken. Jeg fornemmede en dag med gode ben og lagde ud i et højt tempo fra bunden af stigningen. Brocken stiger de første 5-6 km moderat med 4-5%, hvorimod de sidste 4 km går lige i himlen med stigningsprocenter mellem 8-10. Det høje tempo gav resultat. Hurtigt var Børge og Brian smidt af. Karl Verner holdt jeg hjul hos, men han kørte tydeligvis med et mål om jeg skulle smides af. Det skete efter 4 km, men jeg noterede mig et pænt hul til både Børge og Brian. I cykelløb skal man have benene og så også bede til ikke at blive ramt af uheld. 1,5 km før toppen blev jeg standset af det gamle damp tog. Fuck mand! Da jeg satte i gang var Brian kommet op. Jeg forsøgte at skrue tempoet en tand på den sidste km, for jeg skulle simpelthen finde ud af hvor min egen grænse gik og hvor holdbar Brian var. Velvidende det kunne blive meget kostbart, for jeg kørte på de allersidste mandater og risikoen for at møde manden med hammeren var overhængende. Men det må være vilkårene når grænser skal findes.

På toppen af Brocken. Børge kom sidst op og sunder sig endnu. Mogens forsøger at vælte en bygning. Karl Verner står med de traditionelle korslagte arme og det er lige før der stemples i jorden og meldes "når skal vi videre".

Den duel blev jeg ikke den heldige vinder af. Brian fulgte mit hjul og kørte om ved mig på det sidste vip

op mod toppen.

Jeg nåede toppen på 54 minutter. Vi nød udsigten på toppen og jeg noterede mig Børge kom op 3 min. efter mig.

På toppen af Brocken mødte vi Birgitte med børn, og hun havde medbragt snegle og kager.

Mogens og Brian på vej ned af Brocken mod Scharfenstein. Bemærk underlaget.

Nedkørslen af den gamle vej ned til Scharfenstein er et kapitel for sig selv.

Den anvendes til uofficiel DM i MTB Uphill. Den stiger iflg. turoplysninger et sted med 28%.

Nedkørslen er selvsagt uhyggelig stejl. Vi måtte stoppe flere gange for at køle bremses og samt hvile arme og hænder.

Når vi gjorde holdt kunne vi lugte ”bremses på hårdt arbejde”.

4,2 km direkte ned med 15-18% fald i snit, flere steder langt mere!

Karl Verner var så nervøs han måtte tisse 2 gange. Ruten var denne søndag meget befærdet af turvandrere.

Spisestedet ved Scharfenstein. Børge laver strækøvelser.

Kort pause ved Scharfenstein, hvor vi blev enige om at spise en Brockwurst med brød samt en sodavand til sølle 4€ Billigt og lækkert og en hurtig ekspedition.

Turen gik videre på single tracks rundt om Eckernstausee. En flot tur rundt langs søbredden på en hylde med en 45° vold ned mod søen på den ene side.

Så kom dæmningen og Brian endte i en endnu stor højdeskræks krise. Som det fremgår af nedenstående billeder så er det en smal dæmning og Brian holdt for enden og udtænkte tydeligvis alternativer for at passere. Vi tilbød ham at trække hans cykel over og så kunne han jo svømme! Han endte med at kravle over dæmningen og skubbe cyklen. I kan selv ved lejlighed spørge Brian hvor mange furer der er i betonen hen over dæmningen. Cykelryttere er i manges øjne mærkværdige, men hvad har dæmningens øvrige trafikanter ikke tænkt?

Eckernstausee. Man kører igen på en hylde rundt om søen. Det var ikke lige Brians livret.

Turen hen over dæmningen. På højre side er der knap 100 m frit fald ned i dalen. På venstre side knap 30 m ned til vandet.

Brian i stor krise for enden af dæmningen.

Videre på single tracks og kringlede stier ved søbredden på den anden side. Hvis man kiksede en rod og mistede herredømmet var der kontant afregning. En 30 m slidske ned og afkøling i baljen. Turen kan sammenlignes med "kærlighedsstien" langs åen i Vejers, her blot med langt flere rødder og sten.

Fra søen videre mod Torfhaus ad små skovveje og stier.

Fra Torfhaus mod Braunlage og på vejen lige et smut op over Achtermann höhe igen som gårsdagens tur.

Børge kørte tydeligvis på mig og ville have revanche for min "sejr" på Brocken tidligere på dagen. Han fik ca. 100 m forspring og jeg fik ham da hentet på den første del af opkørslen. Vi havde luret kortet, at der var to pile på den sidste del af opkørslen. Det burde have været mindst tre pile. Den var så stejl, at det kun lykkedes Mogens og Thomas at køre helt op, vi andre måtte ganske enkelt strække våben og gå en del af ruten op.

Hjemme igen og med lidt fejlkørsel nåede vi 61 km og 1410 højdemeter på knap 6 timer med pauser.

Hygge i gården undefor hottellet.

Efter cykelvask blev der udenfor hotellet drukket et par øl, eller 3, inden det var badetid.

Ned i byen og vi indtog en "currywurst mit pommies" hos SEFA's Imbiss i hovedgaden.

Her mødte vi Preben Balselvs servitrice fra Pupples. Hun sad sammen med sin ven eller mand og det var godt Preben ikke stødte ind i ham sidste år, for han lignede en mand der ikke gik af vejen for et godt slagsmål med sit blå øje. Han havde overarme som lårene på en velvoksen cykelrytter!

Aftensmaden blev indtaget på hotellet og i dag fik vi "Mehrspeisen"! (læs dessert).

Det fik vi ikke den 1. aften, men det var sikkert fordi hotelmutter havde luret Mogens Kobbeldgaard ikke var til aftensmad den første aften.